

Phần 15

Chương 57

Thành Hạ ngồi ở bên giường chống cằm nhìn Giang Nam Đồng, đúng là một bệnh nhân đẹp trai! Mới vừa rồi anh gửi tin nhắn có lẽ là cũng rất cố gắng, chính vì không muốn để cho cô lo lắng, người đàn ông này khi nào cũng đều lo lắng cho cô trước nhất, Thành Hạ cô đây có tài đức gì, không biết cô đã tu luyện mấy kiếp mà may mắn có được ‘chiếc bánh bao lớn’ từ trên trời rơi xuống vậy, có khi cả đời cô cũng ăn không hết.

Chống cằm, Thành Hạ im lặng cười, vẫn nhìn chăm chăm vào mặt của Giang Nam Đồng. Nếu như lúc này có người ngoài đến nhìn thấy thì nhất định phải giật mình cảm thấy cô bé này tinh thần không được ổn định lắm.

Giang Nam Đồng ngủ chưa tới một tiếng đã tỉnh, thay đổi chỗ anh không ngủ được, vừa mở mắt chỉ thấy người nào đó cười híp mắt nhìn mình.

“Cầu Cầu?” Đưa tay quơ quơ ở trước mặt cô, tại sao vừa nhìn giống như đang lạc vào cõi thần tiên vậy?

“Bánh bao lớn!” Thành Hạ một phát bắt được tay của anh: “Giang Nam Đồng, anh khoanh tay chịu trời đi, đời này anh cũng đừng nghĩ chạy thoát!”

Xác định là đang lạc vào cõi thần tiên, hình như còn có chút triển vọng cũng như hứng thú hoạch định tương lai, suy nghĩ một chút, lần tai nạn xe cộ này mới đầu cảm thấy rất xui xẻo, nhưng bây giờ nhìn lại, lời nói của các cụ ta cũng rất có đạo lý, ‘Tái ông mất ngựa, họa phúc khôn lường’! Mặc dù gọi anh là một ‘chiếc bánh bao lớn’, nhưng mặc kệ nó, cuối cùng thổ lộ rồi.

“Lệnh bắt giam tới!” Giang Nam Đồng nói.

“Hả? Anh đã tỉnh rồi sao? Mau mau, bác sĩ nói anh phải ngủ nhiều một chút, mau ngủ thêm đi.” Thành Hạ lấy lại tinh thần.

“Nhưng trước mắt có việc gấp không thể không làm.” Giang Nam Đồng nói, mặt nghiêm nghị.

“Bây giờ, việc gấp gì cũng gạt sang một bên, anh nghỉ ngơi cho khỏe trước rồi nói.” Thành Hạ cho là chuyện làm ăn.

Giang Nam Đồng liền nhỏ giọng nói với cô một câu, Thành Hạ lập tức đắm nhẹ vào vai anh một cái: “Đi vệ sinh thì nói đi vệ sinh, còn ‘việc gấp không thể không làm’...”

Đi anh xuống giường, Giang Nam Đồng cố ý đi xiêu vẹo, Thành Hạ chỉ lo sót ruột và đau lòng, còn hơi sức đâu mà phân biệt thật giả, vì vậy đảm nhiệm làm chiếc gậy di động đi anh đến cửa toilet.

Sáng sớm hôm sau, bác sĩ lại tới kiểm tra, vẫn là tiếp tục quan sát, ba mẹ Giang Nam Đồng tới, mang theo tất cả đồ dùng nằm viện cần thiết, vừa đúng lúc Thành Hạ cũng phải về đánh răng rửa mặt, thay quần áo lên lớp.

Từ sáng tới trưa, Lâm Lâm thấy cô tâm thần không tập trung, bộ dạng có chút khó hiểu, len lén hỏi có phải cãi nhau với Giang Nam Đồng không, Thành Hạ lắc đầu: “Không cãi nhau nổi với anh ấy đâu, anh ấy là chuyên gia ‘chữa cháy’ mà.”

Vì câu nói này mà lại bị Lâm Lâm xuyên tạc, phóng đại chức năng ‘chữa cháy’ không giới hạn...

Mặc dù Thành Hạ chưa nói Giang Nam Đồng nhập viện, nhưng trong khoa có người đưa tin nhanh, vì vậy mấy ngày tiếp theo, phòng bệnh của Giang Nam Đồng cứ gọi là ‘ngựa xe như nước’, chỉ đến khi đêm khuya yên tĩnh trăng treo cảnh liêu hai người mới có thể lần tìm đôi bàn tay nhỏ của nhau, nói lời âu yếm với nhau.

Giang Nam Đồng xuất viện, y tá Liên tiễn ra tận cửa, trong lòng Thành Hạ vừa đắc ý vừa tỏa ra mùi dấm chua, ban ngày khi cô không có ở đây thì anh làm gì? Ai nói chuyện với anh? Thực ra, cô thật sự hiểu lắm, vì cô y tá nhỏ này có cậu em họ năm nay muốn thi Đại học T nên nhờ Giang Nam Đồng phân tích một chút, nên thuận tiện cảm ơn mà thôi.

Thành Hạ để cho Giang Nam Đồng về nhà ba mẹ anh, cũng tiện bề chăm sóc cho anh, nhưng Giang Nam Đồng không chịu, nói anh có vợ có con nên không thể làm phiền tới ba mẹ, Thành Hạ đành hết cách với anh. Vì thế nên mỗi ngày Thành Hạ đều như cô vợ nhỏ, đi học, về nhà, nấu cơm, trông nom “con cái”. Thỉnh thoảng, Giang Nam Đồng tựa vào ghế salon nói choáng váng đầu óc, thuận tiện gồi lên chân Thành Hạ hưởng thụ được phục vụ xoa bóp huyết Thái Dương, cuộc sống trôi qua được coi là tốt đẹp.

Sắp đến cuối kỳ, Thành Hạ lại bắt đầu bận rộn, bớt chút thời gian đến thăm Giang Nam Đồng và mèo, kinh ngạc thấy “tình cảm” giữa hai con ‘tiểu nữ’ mèo và Giang Nam Đồng tăng lên nhanh chóng, gần như anh đi đâu bọn chúng cũng đi đó, ngoại trừ toilet. Thành Hạ ghen tỵ, nằm trên sàn nhà giả bộ là con cạp lớn để dọa mèo, chọc cho Giang Nam Đồng cười ha ha.

Thành Hạ rất ít khi thấy anh cười to như vậy, anh bình thường là lịch sự nhưng tâm tư đen tối, hơi cười xấu xa (người khác thì coi đó là cười ôn hòa) cho nên, Thành Hạ ngây người nhìn.

“Tư cách! Chú ý tư cách, thầy Giang!” Mãi Thành Hạ mới đi bộ ra một câu.

“Ở nhà thổ lộ với bà xã thì nói tới tư cách làm gì? Trừ khi...” bỗng nhiên nhào tới làm cô ngã nhào xuống đất: “Trừ khi không phải đàn ông! Cầu Cầu, em thấy anh đây ngoan ngoãn khoanh tay chịu trời, có phải nên thưởng không?”

Trong đôi mắt mang theo chút sáng rỡ bất thường.

“Ha ha, nên, đi tắm trước đi đã.” Thành Hạ nói, cười híp mắt, túm cổ áo anh, thân thể cũng không dám lộn xộn, nơi nào đó đã rục rịch rồi.

Giang Nam Đồng bò dậy: “Không gạt người chứ?” Âm thanh có chút khàn khàn.

“Không.” Thành Hạ đáp, không lừa gạt mới là lạ... Rồi đẩy anh đi tắm, chờ anh vào toilet vội vàng ôm Sao Mộc và Địa Cầu vọt vào phòng ngủ của anh, thả lên giường, sau đó tốc độ như tên bắn lên trên lầu, tắt đèn giả bộ ngủ.

Ban đêm yên tĩnh, tiếng nước chảy ở phòng tắm cách một bức tường cách âm ở lầu trên mà vẫn còn nghe thấy, tiếng kéo cửa mở ra, sau đó là tiếng bước chân chậm rãi đi tới, lên cầu thang, từng bước từng bước một bước... Sau đó từng bước từng bước rời đi... Đèn của phòng khách cũng đã tắt, hoàn toàn chìm vào bóng đêm rồi.

Thành Hạ thở phào một hơi, cô không ghét Giang Nam Đồng ôm cô hôn cô, nhưng đôi với việc kia cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, cảm thấy đó là chuyện khó. Lúc này bỗng nhiên lại nghĩ đến một vấn đề, tâm sinh lý Giang Nam Đồng cũng đã phát triển hoàn toàn, nếu cứ kìm nén như vậy thì không biết có thể xảy ra vấn đề gì hay không...

Nếu không thì hỏi Tiểu Thanh xem cậu ta giải quyết thế nào? Để bắt chước theo á?!

Không được, chuyện đó nhất định là phải tìm phụ nữ khác, Giang Nam Đồng là của cô, không thể để cho người khác đụng vào.

Nếu không, để cho anh tự mình ‘động thủ’ ‘com no áo ấm’ ư?

Không được, thật không có phong cách.

‘Àm’ một cái nằm vật xuống.

Một tiếng “Ai ui!” không báo trước vang lên, chưa tới một phút Giang Nam Đồng đã chạy lên tới, trước mắt: Thành Hạ ôm cái gáy mặt nhăn giống như chó nhìn cái bánh bao phải mở 18 lớp mới tới.

Nhìn lại cái gối của cô, dĩ nhiên khung hình không ưu nhã nằm lãn lóc, kéo cô qua kiểm tra cái gáy, không bị trầy, không cần tiêm phòng uốn ván.

“Cầu Cầu, em định kiểm tra khả năng cảm giác của gáy sao?” Giang Nam Đồng xoa cho cô.

“Đâu có, em đang suy nghĩ vấn đề sinh lý của anh... À, không sao, anh đi ngủ đi.” Thành Hạ nói quanh co, đầu óc cô nhất định bị thoái hóa rồi, thời điểm này mà lại đi nói loại lời nói thêm dầu vào lửa này.

“Cầu Cầu, em không phải đồ mặt, vấn đề sinh lý là khoa học, mà khoa học, là cần thực tế đấy!” Giang Nam Đồng nói.

“Không, không cần, em học trong sách vở một chút là được, cũng đâu có làm nghiên cứu chuyên ngành.” Thành Hạ nói.

“Cầu Cầu, tinh thần không hỏi kỹ càng sự việc như em vậy là không đúng.” Giang Nam Đồng nói.

“Em mới không muốn hỏi, cũng không phải là chuyện tốt gì, em không sao rồi, anh đi ngủ đi, ha, ha ha...” Thành Hạ đẩy anh, ánh mắt lại không dám nhìn anh.

Giang Nam Đồng vừa cười, vừa ôm cô vào trong lòng: “Cầu Cầu, mặc dù anh rất muốn, nhưng anh sẽ tôn trọng ý của em, đừng sợ, chồng em không phải gấp sắc quý.”

Thành Hạ liếc xéo anh một cái ngượng ngùng nói: “Điều cười cộng thêm động tác này, ai mà tin...”

Giang Nam Đồng vỗ vỗ đầu cô: “Mau ngủ đi, đồ ngốc, sắp thi rồi. A, đúng rồi, còn có một việc.”

“Gì?” Thành Hạ hỏi.

“Nghỉ thì anh với em cùng nhau về thành phố H nha? Chính thức ra mắt ba mẹ vợ, cầu xin họ đồng ý sang tên cô con gái yêu quý cho anh.” Giang Nam Đồng nói.

“Sang tên? À...” Thành Hạ suy tính một lát: “Được rồi, dù sao thì sớm muộn gì cũng phải gặp, mà em cũng đã gặp ba mẹ anh rồi.” Vừa hay, ngày nghỉ mà để một mình anh ở đây đối mặt với một ‘Thanh mai’ luôn ‘như hổ rình mồi’ thì cô chẳng yên tâm chút nào cả. Không bằng cùng về thì hay hơn, ừ, kế này rất tốt.

Thi, thông báo kết quả, dọn dẹp hành lý, trước khi đến giữa mùa hè nóng bức ở thành phố S, Thành Hạ dẫn Giang Nam Đồng chạy trốn về miền Bắc. Mẹ Thành Hạ không có ở nhà, đi Nội Mông làm dự án, chỉ có ba cô và anh trai cô ở nhà, trên bàn của anh trai cô để mấy cuốn từ điển chuyên ngành thật dày, đề thi nữa.

Giang Nam Đồng bị ba Lâm sắp xếp cho ở nhà khách trong trường, mặc dù là nhà khách, nhưng trên thực tế là cấp ba sao. Lâm Phóng bận rộn, tương đối bận, tới nỗi về không thấy bóng dáng đi không thấy dấu vết, Thành Hạ phải nghiêm chỉnh đề nghị Lâm Phóng nghỉ ngơi ba ngày “thu xếp công việc, bớt chút thì giờ” cùng với ba Lâm cùng nhau tiếp đón em rể Giang Nam Đồng.

Không khí không được sôi nổi lắm, Thành Hạ nghĩ, nếu như không có cô ở đây thì ba đảng mày râu họ có thể biến bữa cơm này thành bữa tiệc, mà cách diễn tả thích hợp nhất là y hệt như cách tiếp đãi khách quý của quốc gia vậy. Ăn xong, Thành Hạ đưa Giang Nam Đồng về nhà khách, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm thì phải, mặc dù bình thường ba cũng không quá thích nói chuyện, nhưng dầu gì Giang Nam Đồng từ ngàn dặm xa xôi tới, Lâm Phóng nữa, bình thường gào to như vậy mà nay cũng yên tĩnh rất nhiều, thật kỳ quái...

Giang Nam Đồng da mặt dày, tự mình vẫn cảm thấy mình rất được ba vợ và anh vợ chào đón, nếu không cũng sẽ không mời ăn bữa cơm thịnh soạn thế, Thành Hạ thật báỉ phục da mặt dày của anh. Nán lại nhà khách không lâu Thành Hạ vui vẻ về nhà, cô phải hỏi rõ Lâm Phóng xem anh gây sức ép cái gì đây.

Ba Lâm có ca phẫu thuật gấp nên tới bệnh viện, Lâm Phóng đang đọc sách, bởi vì trời nóng cho nên đóng cửa mở điều hòa, như thường ngày Thành Hạ gõ cửa tượng trưng: “Mặc quần áo tử tế, em vào đây!”

Trên bàn sách của Lâm Phóng, đề thi tiếng Anh đang mở, Thành Hạ đặt móng ngời lên giường: “Lâm Phóng, anh xem đề thi tiếng Anh chuyên ngành làm gì? Anh muốn ra nước ngoài à?”

“Ừ.” Lâm Phóng trả lời cô một câu đơn giản.

Thành Hạ rất bất mãn, bất mãn hết sức, Lâm Phóng đang đôi phỏ cô! Đột nhiên đứng lên, dùng sức nhào tới trên lưng Lâm Phóng, cánh tay dùng sức siết cổ của anh: “Lâm Phóng to gan, đối với vấn đề của bản cung mà trả lời lấy lệ như thế, người có biết phạm vào tội coi thường không? Bay đâu, đưa anh ta vào Thiên Lao chờ xử lý.”

Lâm Phóng tay như thường đưa lên túm cô, chỉ có điều lần này không phải cười đùa mà là nghiêm túc: “Phải lập gia đình rồi, không thể giống như khi còn nhỏ, biết không?”

“Ha ha ha, Lâm Phóng, anh làm sao vậy? Đã từng xem qua lễ giáo phong kiến ‘Tam Cương Ngũ Thường’⁽¹⁾ sao? Giọng điệu này như ông cụ vậy.” Thành Hạ vẫn hi hi ha ha như cũ.

“Hạ Hạ, em ngồi xuống, anh có lời muốn nói với em.” Giọng Lâm Phóng vẫn rất nghiêm túc.

Thành Hạ ngượng ngừng thu móng vuốt, ngời trên giường, cô nhìn Lâm Phóng, Lâm Phóng nhìn chiếc nhẫn trên tay cô.

“Tổ chức có lời gì muốn nói?” Thành Hạ hỏi.

“Chiếc nhẫn này, Hạ Hạ, em đeo rất đẹp.” Lâm Phóng nói, Thành Hạ gằn như theo bản năng dùng tay phải che lên tay trái, cúi đầu như phạm sai lầm vậy, thì ra là Lâm Phóng vẫn còn tức giận đấy.

“Lâm Phóng, không phải đã nói là không đề cập tới nữa sao? Em cũng đã thừa nhận sai lầm rồi, dưới tình thế cấp bách em hành động bất đắc dĩ mà thôi, nhằm đánh bại thanh mai trúc mã, em... em...”

“Anh tức giận chẳng qua là cảm thấy em quá qua loa, kết hôn là đại sự cả đời, coi như đã xin phép qua với gia đình có người này tồn tại, theo lý cũng cần người trong nhà xem trước một chút mới tốt.” Giọng Lâm Phóng rất gia trưởng.

“Vâng, em biết sai rồi, lần sau không dám!” Thành Hạ cúi đầu, giống như khi còn bé bị Lâm Phóng dạy dỗ vậy.

Lâm Phóng cười: “Đồ ngốc, chuyện như vậy sao lại có lần sau? Giang Nam Đồng này cũng không tệ, có thể ở cùng nhau cũng là duyên phận của bọn em, phải biết quý trọng đây.”

Thành Hạ ngẩng đầu nhìn Lâm Phóng, suy nghĩ một chút tới sờ lên trán anh: “Lâm Phóng, anh sao vậy? Nói chuyện với anh sao cổ hủ như vậy? Có phải anh chịu kích thích gì hay không? So với ba còn già hơn...”

“Cái con bé xui xẻo này, nói cái gì đó? Đây là anh quan tâm em. Có Giang Nam Đồng ở bên, sau này anh cũng yên tâm rồi.” Lâm Phóng nói.

Thành Hạ vạch mắt anh ra nhìn, lại bảo anh há mồm nhìn một chút: “Hoàn toàn khỏe mạnh, còn có thể sống một trăm năm đây, nói hươu nói vượn gì vậy...”

“Sang năm anh phải ra nước ngoài, đại khái là mấy năm mới có thể về, không yên tâm nhất là em, nhưng mà bây giờ thì tốt rồi, gây họa cũng có Giang Nam Đồng chịu.” Lâm Phóng nói.

Thành Hạ làm bộ lau trán, rồi còn vẫy vẫy tay: “Làm ơn đi, bác sĩ Lâm, chỉ là đi nước ngoài mà thôi, nghe giọng điệu của anh đi, hù chết người đấy! Vì sao phải ra nước ngoài vậy? Máy học viện ở đây - là cái đầm ít nước nên trời không được anh - con thường luồng to này sao?”

“Ra ngoài dạo xem một chút, mở rộng tầm mắt.” Lâm Phóng cười cười: “Sang năm Hạ Hạ cũng phải đi làm rồi, cố gắng lên!”

Thành Hạ cố ý run lên sau đó đi ra ngoài như kẻ mộng du, vừa đi còn vừa lầm bầm: “Lập tức tuân lệnh, cho lui!”

Cửa đóng lại, làm ngăn cách trong ngoài cánh cửa thành hai thế giới nhỏ.

Ghi chú:

1. Tam cương: vua - tôi, cha - con, chồng - vợ; Ngũ thường: nhân, nghĩa, lễ, trí, tín.

Chương 58

Lâm Phóng vẫn như bận rộn như trước, nhưng cũng bớt chút thời gian cùng Thành Hạ tiếp Giang Nam Đồng, đa số thời gian ba Lâm bận rộn thì ba người bọn họ đi ra ngoài tìm quán ăn nhỏ, gọi vài món đồ ăn, uống chút rượu nói chuyện linh tinh. Con nhớ mẹ, mỗi ngày Thành Hạ đều gọi điện thoại cho mẹ hỏi bà khi nào thì về, mẹ nói có lẽ rất lâu nữa. Mới đầu, Thành Hạ cảm thấy nghi hèn không gặp được thì thật là đáng tiếc, sau nghĩ lại, dù sao cũng ở Nội Mông, vừa hay cô có thể đi thăm mẹ lại còn thuận tiện tham quan phong cảnh thảo nguyên một chút. Nói với ba và Lâm Phóng, họ nói cũng được, đi tham quan một chút cũng tốt, Thành Hạ chỉ lo vui mừng mà không để ý đến vẻ mặt

của họ, nôn nóng sốt ruột đi mua vé kéo Giang Nam Đồng chạy thẳng tới Hội Hột (Nội Mông).

Hình như mẹ gầy đi nhiều.

Mẹ nhìn thấy cô thì rất vui, cũng rất hài lòng đối với Giang Nam Đồng, nhưng mẹ Thành Hạ và ba cô giống nhau, đều là người không thích nói chuyện cho nên Thành Hạ cần phát huy chức năng nói không ngừng của miệng lưỡi.

Đưa Giang Nam Đồng đến khách sạn Thành Hạ có chút phờ phạc rũ rượi: “Giang Nam Đồng, ba mẹ em - họ đều là người không thích nói nhiều, cho nên, không phải là không hoan nghênh anh đâu, thật đấy, nếu họ không thích ai đó thì căn bản sẽ không gặp, anh phải tin em.” Ấy, lời nói này hình như chẳng có sức thuyết phục gì cả.

Giang Nam Đồng nhéo mặt của cô: “Ừ, tin! Ba mẹ vợ đều là người ‘yêu em trong lòng nhưng khó nói nên lời’, từ ánh mắt tha thiết của họ anh đã cảm nhận được họ vô cùng hài lòng đối với người con rể là anh đây.”

“Thôi đi, coi như là em chưa nói!” Thành Hạ nhăn trán, Giang Nam Đồng kể từ khi tới thăm Trường Giang da mặt càng ngày càng dày, có lẽ là có liên quan với nơi đó.

Đi dạo Hội Hột xong, hỏi anh có thấy đẹp không, Giang Nam Đồng nói, tuy là lần thứ ba tới nhưng vẫn thấy đẹp, Thành Hạ cười ngất, lần thứ ba tới mà anh còn lặng lẽ theo sát nhìn, không sợ thấy phiền sao? Kết quả Giang Nam Đồng nói một câu cực kỳ buồn nôn: “Chỉ cần đi cùng với em, dù có xem đồ bỏ đi cũng thấy đẹp.” Nghe có vẻ là thấy thẩm mỹ quan lộn xộn rồi.

Mẹ Thành Hạ rất bận rộn, chủ yếu chỉ có thể gặp mặt ở nhà khách, thấy họ đi dạo ở Hội Hột hai vòng rồi thì tính cho họ đi tham quan thảo nguyên, Thành Hạ quay lại hỏi Giang Nam Đồng có muốn đi không, thấy Giang Nam Đồng gật đầu Thành Hạ nói: “Được, vậy mẹ cứ đi làm việc đi, tự bọn con đi, không cần dẫn.”

Buổi tối ngủ cùng phòng với mẹ, tắm rửa xong bò lên giường, mẹ đang đọc sách thì khẹp sách lại nhìn chiếc nhẫn trên tay cô.

Thành Hạ cười xấu hổ: “Mẹ, con sai rồi, con chưa nói với mẹ. Sau này con không dám nữa. Mẹ! Con chỉ đeo cái này mà thôi, không làm thứ khác, không làm chuyện sai!”

“Hạ Hạ, con xác định là cậu ta sao? Cả đời đều không thay đổi chứ?” Ý mẹ Thành Hạ bảo cô ngồi xuống, nhận lấy khăn lông lau tóc cho cô, động tác âu yếm làm Thành Hạ nhớ lại khi còn bé, vì vậy cô nhào vào lòng mẹ dựa dẫm như hồi còn nhỏ.

“Vâng, con xác định là anh ấy, từ khi quyết định quen với anh ấy chưa từng nghĩ tới việc xa nhau. Chiếc nhẫn này là con tình nguyện đeo.” Thành Hạ nói.

“Quả nhiên vẫn là cái tính khí đó, khi đã xác định thì không hối hận, cũng tốt, mẹ thấy thằng bé này không tệ, sẵn sóc cẩn thận, học vấn tốt tướng mạo cũng khá.” Mẹ Thành Hạ nói.

“Con chủ yếu là thích anh ấy nói rằng sẽ giặt tất (vớ) cho con, ha ha.” Thành Hạ cười.

“Đàn ông mà đi giặt tất cho con thì còn ra sao nữa, đàn ông áp lực lớn hơn, con đừng có thấy người ta tốt tính thì ăn hiếp đâu đấy.” Mẹ Thành Hạ nói.

“Con chỉ nói thôi, sẽ không để cho anh ấy giặt, mà con để cho nấu cơm đấy.” Thành Hạ nói.

Mẹ Thành Hạ nhìn cô, Thành Hạ vội khoát tay: “Mẹ, mẹ đừng hiểu lầm, hai bọn con ngủ riêng, con ngủ trên lầu anh ấy ngủ lầu dưới, tuyệt đối không vượt rào một bước.”

Mẹ cười, vỗ vỗ cho cô ngủ.

Thành Hạ và Giang Nam Đồng tự trả tiền đi tham quan một vòng thảo nguyên, nhưng đáng tiếc hàng năm mùa du lịch đều quá đông người, ngoài du khách cũng chỉ thấy du khách mà thôi, nhưng cũng may phong cảnh được, trời xanh mây trắng cỏ cây xanh tươi tô điểm thêm những đóa hoa màu đỏ cũng làm cho tinh thần rất sáng khoái, chơi ở Hội Hột ba ngày rồi tạm biệt mẹ chuẩn bị về thẳng thành phố S.

Ăn xong bữa tối sau cùng, Thành Hạ đang uống một ly lớn nước mơ của cô ấy thì bên tai nhẹ nhàng vang lên lời của mẹ: “Nam Đồng, Hạ Hạ nhà dì đôi lúc có chút bướng bỉnh, nếu con bé có khuyết điểm gì thì con đừng chấp nhặt với nó, cứ không cần để ý đến nó mấy ngày là được.”

“Mẹ, có phải mẹ định mạng lần lượt từng khuyết điểm của con ra kể hết cho anh ấy không!” Thành Hạ bất mãn.

“À, còn việc này nữa, Hạ Hạ 21 rồi, theo luật hôn nhân mới cũng có thể kết hôn, hai đứa tụi con nếu muốn đến với nhau thì mẹ cũng không phản đối, nhưng phải đăng ký kết hôn trước, còn khi nào muốn sinh con thì tùy các con.” Mẹ Thành Hạ giọng rất bình thản.

Mặt của Thành Hạ đỏ như trứng tằm... Giang Nam Đồng ở một bên nói: “Dì ơi, dì yên tâm, Hạ Hạ cứ giao cho con đi ạ.”

Sang tên như vậy là xong à?!

Trở lại thành phố S, thời tiết vẫn còn rất nóng, tránh cũng không được, mồ hôi dính quanh người, trong phòng ngủ mà không mở điều hòa thì nóng không ngủ được, Giang Nam Đồng mang hai con mèo nhỏ tới phòng Thành Hạ dụ dỗ để hưởng thụ máy điều hòa không khí. Sau đó không biết vô tình hay cố ý nhắc tới chuyện đăng ký kết hôn, Thành Hạ dùng một ngón tay dí vào trán anh: “Tu cách, chú ý tư cách của anh đấy, thầy Giang!”

Năm cuối đại học luôn luôn bận rộn, nào thi cử, nào tìm việc làm, rồi luận văn tốt nghiệp, kết thúc những việc này là đối mặt với biệt ly.

Hơn nữa đến học kỳ sau, hình như không khí chia lìa buồn thương đâu đâu cũng có, ban đêm, lầu dưới còn có những cặp uyên ương ôm nhau khóc lóc - vì tình yêu của họ ‘hữu duyên vô phận’, ban đêm trong sân trường cũng thường xuyên có những anh em thất thểu khoác vai nhau đi qua, trong miệng còn lớn tiếng hát ‘một nụ cười xóa hết thù hận’. Các bạn nữ thì kín đáo hơn chút, không uống rượu, nhưng khi đi ra ngoài ăn cơm thì lệ cũng tuôn trào, ôm mặt mà khóc.

Những ngày của tháng cuối cùng này trôi qua có phần khắc khoải.

Bỗng nhiên trong lúc đó, những người bạn chưa từng quen, xem nhẹ, thậm chí người đáng ghét nhìn cũng đều thân thiết lên, từng người từng người hỏi thăm nhau rồi đều cười khích lệ nhau một câu: cố gắng lên!

Tất cả đều trở nên chân thành như vậy.

Buổi liên hoan chia tay của lớp 0302 cuối cùng đã tới, sau khi ăn bữa cơm này thì thật sự là ly biệt rồi, cảm xúc vốn là buồn thương lưu luyến nhưng khi mọi người thấy bảng hiệu của nhà hàng thì gương mặt nhìn không chớp nhưng vẫn cười cười: Nhà hàng Nữ hoàng! Sau này, nhất định họ sẽ khắc sâu trong tim, càng ghi nhớ chuyện xảy ra sau khi mọi người vào phòng ngồi xuống không lâu.

Theo như lệ thường, uống rượu, mỗi người phải nói mấy câu cảm nghĩ sắp chia tay, mặc dù không có gì hơn, vẫn chỉ là mấy câu vô vị nhưng hôm nay nghe thì lại nhuộm đầy mùi vị thương cảm, đến bàn họ, người đứng lên thứ nhất là Lỗ Như Hoa - một cô gái bốn năm nay luôn làm việc hấp tấp nhưng rất quyết đoán, mặc dù cô vẫn khắc sâu nỗi hận vì hai chữ ‘Như Hoa’, nhưng kỳ thật lớp 0302 chẳng có ai không biết cái tên này rất thông dụng, điển hình cho sự thanh nhã.

“Cám ơn mọi người suốt bốn năm qua luôn để ý đến việc ‘làm ăn’ của mình, không có các bạn thì cũng không có Như Hoa ngày hôm nay. Đáng tiếc là mình lại chậm hơn các bạn một bước.” Lỗ Như Hoa vừa nói xong thì lấy từ trong túi xách ra một cuốn sổ và một chiếc bao thư lớn: “Tất cả mọi đóng góp mình đều ghi vào sổ hết, bây giờ ‘làm ăn có lời’ cũng nên chia hoa hồng rồi, xét thấy việc chuyển khoản không dễ dàng gì lại còn phải tốn không ít phí cho nên mình đã chia cả tiền gốc và lãi ra các bao lì xì phát cho mọi người.”

Thì ra là trong bao thư thật to đó là những bao lì xì nhỏ, trên đó viết tên, Thành Hạ cầm ở trong tay chỉ cảm thấy nặng trĩu, liếc mắt nhìn Lỗ Như Hoa, cô ấy còn cười, phân phát xong tất cả mọi người đều cúi đầu im lặng không lên tiếng.

“Mình chỉ muốn nói rõ, Lỗ Như Hoa mình rất có đạo đức nghề nghiệp, sau này chờ mình làm ăn lớn, hoan nghênh các cậu tiếp tục đóng góp!” Lỗ Như Hoa

mang “Đạo đức nghề nghiệp” cô ấy thường treo ở miệng ra chọc cho mọi người cười một tiếng.

Làm bốn năm lớp trưởng Lý Hàm Trúc đứng lên cầm tay Lỗ Như Hoa: “Đồng chí Lỗ Như Hoa, tôi thay mặt cho lớp 0302 đưa ra ý kiến, chỉ cần cậu còn làm ăn khi có yêu cầu chúng tôi sẽ đóng góp.”

“Yên tâm, lớp trưởng, mình rất có đạo đức nghề nghiệp, nhất định sẽ cho các cậu ích lợi tối đa!” Lỗ Như Hoa nói.

Mọi người đang nhiệt liệt vỗ tay thì cửa bị mở ra, đứng ở cửa là một vóc dáng cao lớn.

“Các cậu quá không có suy nghĩ rồi, không đợi tôi mà đã khai tiệc, các cậu là người sao? Hả?” Người vừa tới nói.

Mọi người sững sốt năm giây, sau đó nhắm vào người này đấm đá hoan nghênh nhiệt liệt.

Tiểu Thanh gầy, xem ra cao nhông rồi, vẻ mặt cũng không lắc các như trước, Tiểu Thanh như vậy khiến Thành Hạ không thích ứng được ngay, đồng thời trong lòng âm thầm làm một quyết định: sau này nếu mình có con sẽ cho ra nước ngoài đi, tốc độ tăng trưởng thể này thì thật là nhanh, giống như nuôi gà công nghiệp vậy.

Bởi vì Tiểu Thanh mang tới “Đoàn viên” nên không khí biệt ly tạm thời bị đè lại, mọi người lại vui vẻ uống rượu, hình như căn bản chưa từng có chuyện ly biệt vậy, mà bữa tiệc này giống như là tiếp đón, hoan nghênh Tiểu Thanh trở về nước ấy.

Ăn xong rồi lại ca hát, Tiểu Thanh còn chọn ngay một ca khúc trữ tình Nhật Bản hát đầu tiên, bị cả đám nam sinh mạnh mẽ cuống chế mới dừng lại, Giang Nam Đồng gọi điện thoại tới Thành Hạ phải chạy đi kiếm chỗ yên tĩnh chút để nghe, rồi nói anh đừng lo lắng, tất cả mọi người đi cùng nhau mà, lát nữa cùng trở về trường để anh khỏi đến đón, Giang Nam Đồng nói cô uống ít rượu cẩn thận một chút rồi cúp máy. Quay người lại thì bị bức tường che kín trước mắt, ngẩng đầu nhìn, là Tiểu Thanh.

“Nhóc Con, sao cậu không lớn lên vậy? Chỉ đến đây mình mà thôi!” Tiểu Thanh khoa tay múa chân dưới nách mình.

“Bà chị của cậu đây đã qua thời kỳ phát triển rồi, cậu ra ngoài làm gì?” Thành Hạ hỏi, muốn đẩy cậu ta nhưng cậu ta lại chẳng nhúc nhích: “Đi toilet à? Đi nhằm hương rồi, để chị chỉ đường cho cậu, bên kia...” Rồi đưa tay ra chỉ.

Nhưng tay bị nắm chặt nâng cao lên trước mặt Tiểu Thanh, chiếc nhẫn đó lại phơi bày hết ra trước mắt cậu ta.

Thành Hạ rút tay về: “Làm gì vậy? Mơ ước chiếc nhẫn của tôi sao?!” Tên Tiểu Thanh này...

“Hừ, bằng chiếc nhẫn này á? Còn chưa có đẹp bằng cái gia truyền của nhà tôi đâu, không tin hôm nào cậu đeo thử mà xem!” Tiểu Thanh nói.

Vết nhẫn đầy trán.

“Wey wey wey, ông nên đi toilet đi, chê bai chiếc nhẫn của tôi làm gì? Khó coi mắc mớ gì tới ông? Tự tôi cảm thấy đẹp, đẹp vô cùng đấy.” Rồi lắc lư quả đấm: “Ông còn dám chê chiếc nhẫn của tôi, cẩn thận tôi đánh ông đấy.”

“Không đẹp bằng chiếc của nhà tôi!” Tiểu Thanh nghiêng đầu đi về phía hành lang bên kia.

Thành Hạ giơ tay lên tự xem, rất đẹp, so chiếc đeo trên ngón áp út của Giang Nam Đồng thì còn đẹp hơn gấp trăm ngàn lần ấy chứ, ha ha.

Trở lại phòng, mọi người tưởng là Tiểu Thanh không biết, lại kể lại cho cậu ta: “Chuyện Thành Hạ và chiếc nhẫn”, Tiểu Thanh nghe tay xoa nhẹ cái trán làm ra vẻ thương xót: “Thầy Giang Nam Đồng đúng là cứ u mê không chịu giác ngộ gì cả! Thanh niên tốt mà hồ đồ!”

Chắc hẳn là bị Thành Hạ đánh cho một trận nên thân rồi.

Ít ngày sau bữa liên hoan chia tay thì tan rã! ‘Ngày tốt nghiệp bước ra khỏi cổng trường, biết đi đâu về đâu’ - Thành Hạ chợt nhớ tới một câu như vậy.

Nơi cô đến là Hải Trí.

Chương 59

Thủ tục trình diện trước khi đi làm, chỉ còn chưa tới một tuần nữa là phải chính thức đi làm rồi, Thành Hạ đang suy nghĩ không biết ở đâu, Hải Trí không có chỗ ở, Thành Hạ định tìm thuê một phòng ở gần công ty, khi nói đến vấn đề này thì Giang Nam Đồng làm vẻ mặt bị vút bỏ sâu kín nhìn cô: “Em không muốn kết hôn với anh, em định bỏ Sao Mộc và Địa Cầu.”

Thành Hạ bó tay tới nỗi hồn bay trên không trung một vòng rồi lại trở về chỗ cũ: “Linh cảm thế nào mà anh lại đưa ra kết luận này vậy?”

“Hè năm ngoái, mẹ vợ đã chấp thuận cho chúng ta đăng ký rồi, anh sợ em ngại, nên chờ tốt nghiệp xong rồi nói, nhưng...” U oán liếc nhìn cô một cái rồi lại tiếp tục nói: “Nhưng tốt nghiệp rồi em lại muốn ở một mình, đây không phải là muốn bỏ Sao Mộc và Địa Cầu thì là cái gì? Không phải là không muốn kết hôn với anh thì là cái gì? Aizz, anh đây già cả, em ghét bỏ anh cũng phải thôi.”

Cả người Thành Hạ nổi da gà lên, mở to mắt nhìn Giang Nam Đồng một lát: “Thầy Giang à, em không thể không nói, có lúc ý nghĩ của anh rất sáng tạo đấy.”

“Cảm ơn đã khích lệ.” Giang Nam Đồng nói.

“Việc này quan hệ trọng đại, có thể cho ‘Bổn cung’ suy nghĩ hay không?” Thành Hạ hỏi, vẻ nghiêm trang.

Giang Nam Đồng liền đứng dậy chấp tay: “Kính xin ‘bệ hạ’ sớm ra quyết định!”

Thành Hạ liền vung tay lên: “‘Ái khanh’ trở về ‘phủ’ chờ đợi đi.”

...

Sáng hôm sau, Thành Hạ bị điện thoại di động rung lên ở trong chăn đánh thức, sau khi tắt điện thoại di động nằm một phút đồng hồ thì bật dậy, hôm nay còn có việc quan trọng muốn làm. Cô vốn tưởng rằng nơi đây bình minh yên tĩnh, không ngờ Giang Nam Đồng đã ở trong bếp nấu cháo rồi, thấy cô dậy sớm hơn bình thường cũng có chút kỳ quái, ôm lấy hôn một cái rồi hỏi cô dậy sớm làm gì.

“Việc quan trọng, lát nữa đi.” Thành Hạ cười, chạy đi rửa mặt.

Ăn xong, Giang Nam Đồng đi làm, buổi sáng có tiết, hỏi Thành Hạ có cần đưa không thì cô vội vàng lắc đầu, tiễn Giang Nam Đồng đi xong Thành Hạ trở về phòng mang tất cả quần áo ra chọn một bộ đẹp nhất mặc vào rồi chạy tới trước gương ngắm nghía cẩn thận rồi mới đi ra ngoài.

Chín giờ mười phút, tại đại sảnh Ủy ban nhân dân XX thành phố S. Tuy Ủy ban nhân dân mới vừa mở cửa làm việc chưa bao lâu, mà đã có không ít cặp tình nhân trẻ tuổi đợi trong đại sảnh, từng cặp từng cặp ngồi bàn luận xôn xao, chỉ có một cô gái khoảng hơn 20 tuổi gọi điện thoại.

“Ba Sao Mộc, đang lên lớp à, thật ngại đã làm phiền nha.”

...

“Em có việc gấp, nhờ anh giúp một chút được chứ?”

...

“Anh giúp em cùng nhau đi đăng ký nha?”

...

“Em đang xếp hàng ở Ủy ban nhân dân XX, à, giấy tờ em đã mang hết rồi, của anh em cũng mang theo rồi, anh xem, trước mười giờ anh có thể tới được không vậy?”

...

“Nhanh lên một chút nha, đừng có tới trễ, nếu không em sẽ tùy tiện kéo một người đi đăng ký.”

...

Cúp điện thoại, mọi người trong đại sảnh đều len lén nhìn cô, ánh mắt khác nhau, nhưng cô bé đó thì chẳng chịu bất kỳ ảnh hưởng gì, vẫn chăm chú ở trong

đại sảnh nhìn xem quy trình thủ tục người ta làm thế nào, nhàn nhã giống như đi dạo ở chợ vậy.

Chín giờ bốn mươi phút, một anh chàng đẹp trai cao lớn lịch sự sai bước vào đại sảnh Ủy ban nhân dân, đi nhanh đến bên cô bé đang ngó dáo dác xem vợ chồng son người ta chụp hình, vỗ nhẹ bả vai cô một cái: “Mẹ Địa Cầu, anh không trễ chứ?”

Nhìn đồng hồ đeo tay: “Ừ, ngại quá, làm chậm trễ buổi lên lớp của anh, chắc sẽ bị trừ lương chứ? Thật ngại.” Nhưng giọng lại đắc ý chẳng có chút áy náy nào cả.

“Không sao, trừ lương là cái gì chứ, đình chỉ công tác cũng không vấn đề gì, đi thôi, mẹ nó, chúng ta đi xếp hàng.” Tay cầm chặt tay cô, thật ra thì hơi run run.

“Ba Sao Mộc, anh hồi hộp à?” Mẹ Địa Cầu hỏi anh.

“Ừ, hồi hộp.” Ba Sao Mộc rất thành thực.

Đôi thoại của hai người càng làm mọi người trong đại sảnh thêm chú ý, bàn tán xôn xao hơn.

Quá trình bắt đầu.

Điền biểu mẫu.

Sau khi xem giấy tờ của cô, bà dì ngẩng đầu nhìn cô: “Cô bé còn trẻ như vậy mà đã kết hôn đúng là rất ít!”

“Vâng, con kết hôn sớm, tương lai có lẽ con còn phải sinh đẻ sớm, cho Nhà nước thêm phiên toái rồi.” Thành Hạ nói, da mặt dày.

“Phải làm bà xã cai quản gia đình sao? Cô bé đúng là tốt số, lấy được ông chồng tốt mà không cần ra sức làm việc.” Bà dì nói, vẻ như hâm mộ.

“A, không, anh ấy làm thầy giáo...” Thành Hạ nói.

Bà dì nhìn về phía Giang Nam Đồng, nghi ngờ quan sát hồi lâu: “Giảng viên Đại học rất tốt, từ chức không làm thật đáng tiếc.”

Giang Nam Đồng rất thành khẩn gật đầu: “Vâng, không làm, ở nhà giữ con ạ.”

Bà dì nhìn họ hồi lâu như nhìn kẻ tâm thần, đưa mẫu biểu đã điền xong cho họ, đi ra ngoài còn nghe bà dì nói với những người bên cạnh: “Thật đáng tiếc, một chàng trai có tương lai như vậy...”

Chụp hình.

Ngày vui như thế này dĩ nhiên phải cười tươi như hoa mới dễ nhìn, nhưng với hình này thì Thành Hạ luôn muốn chụp hình nghệ thuật...

Thật vất vả đến quá trình tuyên thệ, hai người mỗi người đều đặt tay lên trái tim cười hướng về phía camera, Thành Hạ cảm thấy, thì ra kết hôn chính là lưu bằng chứng lại, giống như cách chụp ảnh cho phạm nhân vậy.

Khi bị hỏi: “Có thể cả đời này hiếu thuận với cha mẹ hai bên không?” Thành Hạ khẽ cười, lúc này còn nói không muốn sao?

Lại tốn mấy trăm nghìn mua bìa đựng hình, túi..., cuối cùng cũng hoàn thành.

Hai người đi ra, Thành Hạ cười híp mắt: “Anh Giang, em hi vọng anh nhớ một chuyện nhé.”

“Chuyện gì?” Giang Nam Đồng giơ đồ đang xách lên.

“Anh là do em bỏ ra mấy trăm ngàn mua về, sau này sẽ là người của em, về sau phải nghe lời, nếu không, đóng cửa thả mèo đấy.” Tiếp tục cười.

“Cho nên hôm qua em trần lột hết cả tiền mặt, ví của anh phải không?” Giang Nam Đồng nhướn mày.

“Ừ á..., cái này gọi là ‘Bình Bất Yếm Trá’⁽¹⁾! Ha ha, mặc kệ, dù sao thì anh là do em mua về.” Thành Hạ rất hả hê, ngồi vào trong xe vui mừng lắm, thỉnh thoảng Giang Nam Đồng chọt bu lại.

“Bà xã.”

“Cái gì?”

“Không phải chúng ta nên về nhà trước để làm chút chuyện đứng đắn sao?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Anh... chiều anh còn có lớp đấy!” Thành Hạ có chút căng thẳng, cà lăm.

“Ngày hôm nay thì lên lớp làm gì nữa, trên đường tới anh đã gọi điện thoại cho viện trưởng xin phép nghỉ rồi, nghỉ tới khi nào em chính thức đi làm thì thôi.” Giang Nam Đồng cũng cười tít mắt.

Cười ngất! Người này làm việc thật nhanh nha!

Nhưng thật ra thì cô vẫn hơi lo lắng... Nghĩ đến cảnh hai người thân mật, không mảnh vải che thân... Ôi... Mặt chọt đỏ lên, còn không tự giác nuốt một ngụm nước bọt.

“Em sai rồi, em nên để đến thứ hai tuần sau...” Thành Hạ nói.

Xa chạy nhanh về phía nhà ba mẹ Giang Nam Đồng, Thành Hạ mới thoáng thả lỏng.

Vào nhà, ba mẹ Giang Nam Đồng thấy hai người họ xuất hiện vào giờ này có phần lạ lùng, nhưng thấy trong tay Giang Nam Đồng xách theo cái túi có chữ Hỷ đỏ thắm thì lập tức hiểu ra, liền kéo tay Thành Hạ thân thiết gọi “Con dâu ngoan.”

Ba Giang Nam Đồng thì không có phản ứng gì lớn, chỉ bắt tay một cái với Giang Nam Đồng và Thành Hạ rồi nói một câu: “Congratulations!” Sau đó xoay người trở về phòng, Thành Hạ nhìn Giang Nam Đồng, lông mày hơi nhíu lại, không phải là ba anh không thích cô đấy chứ?

Chưa đầy một phút, ba Giang Nam Đồng lại đi ra, cầm trong tay một sổ danh bạ bình tĩnh ngồi lại trên ghế sa lon nhắc điện thoại lên bắt đầu bấm số, Thành Hạ chăm chú nhìn, số điện thoại này... hình như có mã quốc gia. Chờ điện thoại được nối, ông ấy còn nói với mẹ Giang Nam Đồng: “Đợi lát nữa xem lại, gọi điện thoại trước đã.”

Điện thoại thông, BLABLA tiếng Anh, Thành Hạ nghe hiểu được, giọng Mỹ chuẩn.

Cuộc điện thoại thứ hai thông, lại BLABLA tiếng Anh, Thành Hạ nghe cũng hiểu được, là phát âm kiểu Anh.

Cuộc điện thoại thứ ba thông thì Thành Hạ nghe không hiểu rồi... Chỉ có mơ hồ mà chăm chú nhìn ông ấy tiếp tục BLABLA... mà thôi.

Thần linh ơi, ông ấy cũng quá lợi hại đi? Thiên tài ngôn ngữ! Theo như cô mới vừa thống kê thì ít nhất họ đã dùng bốn loại ngoại ngữ, hơn nữa còn đang tiếp tục...

Mồ hôi đây người!

Giang Nam Đồng kéo cô ngồi xuống, rồi nói thầm bên tai cô: “Không có gì sùng bái cả, cũng chỉ là phương tiện trao đổi mà thôi.”

“Nếu làm phiên dịch, không phải kiếm bội tiền sao?” Thành Hạ cũng nói thầm.

“Có lý, rất có lý, họ nên phát huy chút sức lực còn lại...” Giang Nam Đồng gật đầu.

Đợi hơn nửa tiếng, cuối cùng điện thoại cũng gọi xong, mẹ Giang Nam Đồng lại ngồi gần rồi kéo tay Thành Hạ: “Con dâu ngoan, mẹ tra ngày cho các con làm hôn lễ, chiều chúng ta sẽ đi chọn áo cưới, mua quần áo đồ trang sức nhé.”

“Không cần phiền phức như vậy đâu, dù sao cũng đăng ký rồi!” Thành Hạ nói, tha cho cô đi, cô không muốn phiền phức như vậy đâu, như con khi bị trông coi cả ngày ấy.

“Mẹ, trước hết mẹ đừng gây sức ép, tuần sau là Hạ Hạ bắt đầu đi làm rồi, mới đi làm áp lực lớn, mấy ngày nay để cho cô ấy nghỉ ngơi thoải mái một chút, chờ ổn định rồi xem lại thời gian làm đám cưới cũng chưa muộn mà.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ vội vàng gật đầu tán thành, để cho cô coi thì thời gian nghỉ đăng ký kết hôn là có thể, nhưng hôn lễ thì không kịp làm.

“Vậy ngày mai các con đi chụp ảnh cưới cũng được chứ? Việc này không tốn nhiều thời gian đâu, một ngày là xong rồi.” Mẹ Giang Nam Đồng nói.

“Việc này chúng con sẽ tự sắp xếp, rồi sẽ mang hình về cho mẹ là được mà, con với Hạ Hạ ăn cơm trưa xong sẽ về luôn ạ.” Giang Nam Đồng nói.

“Về thì về thôi, biết các con có chuyện đứng đắn phải làm mà. Mẹ sẽ đi chuẩn bị đồ ăn.” Rồi đứng lên kéo ông chồng: “Ông à, đi, đi mua đồ, hôm nay phải ăn phong phú một chút.”

Thuận tay cầm cái chìa khóa xe của Giang Nam Đồng: “Lái xe của con đi, còn phải mở cửa gara nữa rất phiền phức, hai đứa lên lầu xem gì đó đi, xem cái gì hữu ích một chút ấy.”

Mặt của Thành Hạ đỏ hết cả lên, vì cô biết đĩa CD trong túi đó có kiến thức gì.

Trong phòng im ắng chỉ còn hai người họ, dường như có thể nghe được cả tiếng trái tim đập thình thịch.

“Chị Giang.”

“Hả? Có chuyện gì vậy? Anh khát à? Để em đi lấy nước!” Thành Hạ nói xong định đứng dậy.

“Đừng vội, anh không khát, anh có việc muốn nói với chị Giang em trước.” Anh Giang nói.

“Hai ngày nữa nói không được sao? Anh xem, lần đầu tiên em kết hôn cũng chưa có kinh nghiệm, em...”

“Bà Giang à, anh cũng là lần đầu tiên kết hôn, cho nên anh mới cảm thấy chuyện này chúng ta phải nghiên cứu kỹ.” Giang Nam Đồng nén cười nhìn Thành Hạ kìm nén đến đỏ bừng cả khuôn mặt, con người thì liếc qua liếc lại nhưng không dám nhìn thẳng vào anh.

“Có gì cần nghiên cứu, không phải là có giáo trình rồi cứ học theo chứ sao.” Thành Hạ nói thầm.

“Vậy chiều nay chúng ta về nhà nghiên cứu một chút, được chứ?” Rốt cuộc Giang Nam Đồng không nhịn được cười.

Khụ khụ!

Hai người đang nói chuyện thì cửa bị mở ra, Hà Tùng đi vào, nhìn thấy Giang Nam Đồng vừa định vui mừng thì lại nhìn thấy cái túi có chữ hỷ đỏ thẫm nên nụ cười cứng lại.

“Hai người đã...?” Hà Tùng nhìn chiếc túi này.

“À, vừa hay em còn chưa chính thức đi làm, thừa dịp có thời gian nên đi đăng ký trước, nếu không lại phải xin nghỉ thì rất phiền.” Thành Hạ nói xong thì

cũng ngồi xuống bên cạnh Giang Nam Đồng, tìm tay của anh sau đó nhéo mạnh một cái.

“Chúc mừng. Khi nào thì mời uống rượu mừng vậy?” Hà Tùng hỏi.

Uống rượu mừng cái gì chứ, đến lúc đó bà chị mặt buồn bã nhìn chồng của em, em còn vui về được sao? Rõ là...

“A, bọn em định du lịch kết hôn, không mời tiệc rượu.” Thành Hạ nói xong thì quay đầu nhìn Giang Nam Đồng: “Có phải không, Giang Nam Đồng?”

“Ừ, đúng, về chúng ta xem lại xem nên đi đâu, không phải em nói là muốn đi Maldives sao?” Giang Nam Đồng nói.

Em chỉ nói là xem hình ảnh trên internet thôi mà...

“Không muốn đi, chúng ta đi Ấn Độ đi, đi xem lăng mộ Thái Cơ.” Thành Hạ thuận miệng nói.

“Được.” Giang Nam Đồng gật đầu.

Lúc về, chỉ cần xem trên internet một chút thôi.

“Ha ha, hai người nói chuyện trước đi, tôi đi thay quần áo.” Hà Tùng lên lầu đi về phòng.

Chờ Hà Tùng xuống lầu lần nữa thì ba mẹ Giang Nam Đồng đã xách mấy bịch đồ ăn về, mấy người đều vội đi xuống bếp giúp đỡ, sau hơn một tiếng mới bắt đầu ăn cơm.

Mẹ Giang Nam Đồng vốn rất quý Thành Hạ, tới nỗi quả thật không cách nào dùng ngôn ngữ thể hiện, hơn nữa sau khi Thành Hạ gọi một tiếng “Mẹ” còn thiếu nước đút cho cô ăn từng miếng mà thôi. Tóm lại, không khí rất hòa hợp.

Ăn cơm xong lại ăn trái cây, mẹ Giang Nam Đồng nói muốn ngủ trưa nên đuổi họ về, còn nói mấy ngày nay đừng có ‘bận rộn’ quá mức. Ý tứ trong lời nói cực kì lộ liễu, lúc Thành Hạ chui vào trong xe mặt vẫn còn đỏ.

Ghi chú:

1. Binh bất yếm trá: Ý nói việc dùng binh không thể không sử dụng một số thủ đoạn để lừa địch, mang lại lợi thế cho quân mình, giành chiến thắng.

Chương 60

Trên đường, Thành Hạ nhận được điện thoại của Tiểu Thanh, hỏi cô có thời gian đi mua quần áo cùng cậu ta không, chứ đồ ở Nhật cậu ta không mang về, Thành Hạ nhìn Giang Nam Đồng một cái, thấy ánh mắt anh lộ ra vẻ đáng thương nhìn mình, sau đó Thành Hạ nói rất quả quyết: “Hôm nay không có thời gian, tôi có chuyện rất quan trọng, hôm khác đi. Mà này, cậu không có quần áo

mặc thì đừng tồng ngồng chạy lung tung đó nha? Chịu khó mặc mặc, gian khổ chút có hiểu không?”

Đề điện thoại xuống thấy Giang Nam Đồng nhìn mình cười, Thành Hạ lờm: “Cười gì? Anh cũng đừng nghĩ bậy nha.”

“Nghĩ bậy thế nào chứ?” Giang Nam Đồng hỏi.

Thành Hạ đấm anh một cái rồi dứt khoát ngậm miệng nhìn ra ngoài cửa sổ xe, không thèm nhìn Giang Nam Đồng, hai tay đan vào nhau mà cảm thấy lòng bàn tay mồ hôi lạnh, aizz, chỉ chút viển cảnh đó thôi, sợ cái gì chứ, đã đăng ký kết hôn rồi mà còn sợ ư?

Về nhà, khi cửa “lạch cạch” khóa lại, Thành Hạ khẽ mím môi, tiếp theo không biết nên làm gì đây? Người ta nói say rượu dễ làm bậy, có nên uống chút rượu để làm bậy cho dễ không đây...

Trong lúc miên man suy nghĩ, bả vai bị ôm, thân thể được kéo vào một lồng ngực ấm áp, âm thanh bên tai hình như cũng mang theo nhiệt độ nóng bỏng: “Bà xã!”

Bên chân, hai con mèo nhỏ đang cọ chân của cô, nhân cơ hội này Thành Hạ tránh thoát khỏi lồng ngực của Giang Nam Đồng ngồi xuống dưới sàn nhà: “Sao Mọc, Địa Cầu, lại đây mẹ ôm, nhớ mẹ rồi sao!”

Cùng hai con vật nhỏ chơi đùa trong chốc lát, khi hai con mèo nhỏ ngủ ngon thì bé chúng bỏ vào ổ nhỏ, Thành Hạ bung qua phòng khách, vừa quay đầu lại, Giang Nam Đồng không có ở đây, định thở phào nhẹ nhõm thì thấy cửa phòng vệ sinh mở ra, Giang Nam Đồng quần khăn tắm lớn đi ra, tóc còn nhỏ nước.

Ôi, được rồi, có phần mê người... làm cho người muốn phạm tội đó nha.

“Bà xã, em không cảm thấy rất nóng sao? Có muốn tắm không?” Giọng dụ dỗ người phạm tội.

“Không nóng, không nóng, em chịu nóng được, à, hơi buồn ngủ rồi, em đi ngủ trưa một lát trước nha, anh mặc đồ vào đi để mở điều hòa kéo lạnh.” Thành Hạ vừa lảm nhảm vừa đi tới bên cầu thang, không muốn tay bị túm lại.

“Anh cũng buồn ngủ, cùng ngủ đi.” Thấy vẻ mặt căng thẳng của cô, Giang Nam Đồng bất đắc dĩ nói: “Bà xã, vợ chồng có nghĩa vụ cùng giường...”

Khẽ cắn răng, dù sao sớm muộn gì cũng phải đến, đành chịu bị ôm tới phòng ngủ.

Thành Hạ không buồn ngủ, vô cùng tỉnh táo, đây đều là hồi hộp cho ‘lần đầu’. Nhưng vì sao lại như thế này đây? Vì sao Giang Nam Đồng lại ngủ rồi? Mới vừa rồi, đáng vẻ dụ dỗ còn làm người ta lo lắng muốn chết, mà bây giờ đã thờ đều đều như chìm vào giấc ngủ rồi vậy?

Sờ sờ lên mặt, chẳng lẽ cô không có chút hấp dẫn nào sao? Sao tân hôn mà ông xã lại... Thật sự làm cho người giận điên lên rồi mà.

Thành Hạ “chợt” ngồi bật dậy, nhảy xuống giường.

“Bà xã, em không buồn ngủ nữa sao?” Giọng mang vẻ buồn ngủ.

“Ừ, không buồn ngủ nữa ngủ, à, em ra ngoài mua chút đồ, anh ngủ trước đi nha.” Thành Hạ nói rồi xách túi đi.

Trưa tháng tám trời rất nóng, lúc Thành Hạ nhảy lên xe buýt còn có chút hơi hận, ngày như thế này đi ra ngoài chỉ vì mua một chiếc áo ngủ gọi cảm, cô đúng là ăn nhiều rùng mỡ mà.

Vào trung tâm thương mại, chạy lên lầu cuối, đi bộ vào trong khu quần áo, nội y kêu gọi, rồi váy ngủ kêu gọi... Cô thật ngỡ ngàng, trước kia đi cùng với Lâm Lâm thì còn tạm tạm, hôm nay chỉ có mình cô cảm giác giống như đi ăn trộm vậy.

Thật ra thì, nếu như có nhân viên bán hàng giới thiệu chiếc váy ngủ nào đó cho cô thì cô sẽ thuận nước đẩy thuyền mua một chiếc, bởi vì hôm nay khiếu thẩm mỹ của cô không có. Thế nhưng nhân viên bán hàng lại vẫn giới thiệu cho cô đồ bộ màu hồng phấn lại còn trang trí thêm nhân vật hoạt hình nữa chứ. Không thấy cô đeo nhãn cười rồi sao? Chiếc nhãn còn to thế này cơ mà! Người phụ nữ đã kết hôn còn mua đồ bộ hoạt hình nữa ư? Đúng là nhân viên bán hàng không đạt yêu cầu rồi...

Chửi thầm hai tiệm, tới tiệm thứ ba chưa đợi người ta mở miệng Thành Hạ đã nói: “Tôi muốn kiểu đồ ngủ kêu gọi.”

Nhân viên bán hàng sững sốt một chút rồi bắt đầu giới thiệu cho cô, màu hồng đào gì đó, kiểu đó rất được, Thành Hạ nói về dứt khoát: “Kiểu này đi, chỉ tính tiền giùm tôi.”

Cầm hóa đơn định đi trả tiền, vừa quay đầu liền ngây người.

Trừ ở cửa toilet ra, ở nơi ‘hang cùng’ này mà cũng gặp sếp sao - còn là sếp lớn chứ! Hơn nữa, bên cạnh anh ta còn có một người đẹp với phong cách Tây, thân hình mang đường cong lồi lõm hấp dẫn.

“Sếp Tướng, chào anh.” Thành Hạ chào hỏi, cũng không thể chờ Tướng Lập Trình chào hỏi cô.

“Mua đồ à?”

Nói nhảm, không mua thì đến ăn trộm à?

Gật đầu rồi như chạy trốn đi thanh toán, chỉ cầu mong khi quay lại hai người đó đã rời đi rồi thôi.

‘Trời không cho người toại nguyện’ chính là hình dung của Thành Hạ hôm nay, hai người đó không những không đi, mà cô bé bán hàng còn nhiệt tình giới thiệu cho người đẹp đồ nội y rồi váy ngủ gọi cảm, thấy Thành Hạ quay lại, nhân viên bán hàng còn nói thêm: “Cô bé này mua là chiếc váy hồng đào này đây.”

Người đẹp nhìn cô một cái, sau đó cười, ngón tay cũng vừa chuyển tới chiếc váy.

Thành Hạ chào Tường Lập Trình xong thì xách túi đồ chuẩn mắt như kẻ ăn cắp vậy.

Thật là đòi bại chứ, ở chỗ này mà lại gặp ngay sếp lớn.

Về nhà, Giang Nam Đồng đã dậy, đang ở trong phòng làm việc lên mạng, thấy cô về thì hỏi cô đi đâu vậy, Thành Hạ nói dối là qua đưa đồ cho Lâm Lâm, rồi lại lên trên lầu lén lén lút lút giấu túi đồ thật kỹ làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, sau đó xuống lầu chơi cùng hai con mèo con.

Thoáng cái đã đến năm giờ, buổi tối hai người họ luôn luôn ăn nhẹ, nấu hai món ăn đơn giản là xong bữa, Giang Nam Đồng tiếp tục lên mạng tra tài liệu, nói cô nếu buồn ngủ thì ngủ trước.

Thành Hạ đang tắm liền âm ức, chạy đến trước gương soi, được rồi, mặc dù dáng người không lồi lõm bằng người đẹp hôm nay nhưng cuối cùng cũng phát triển hoàn thiện rồi, chẳng lẽ lại không có tí sức hút nào ư?

Định lên trên lầu thay chiếc váy ngủ gợi cảm đó, suy nghĩ một chút, thôi, cho anh thêm một cơ hội.

Kết quả là Thành Hạ cả đêm ‘Vô Mộng’ đến tận khi trời sáng, lúc cô thức dậy thì Giang Nam Đồng đã nấu xong cháo.

Buổi tối ngày hôm sau cũng giống như vậy, khi thức dậy, trên bàn là sữa nóng thơm phức và trứng chần nước sôi.

Kéo dài đến buổi tối ngày thứ năm, tắm xong thì Thành Hạ cắn răng rồi dậm chân một cái chạy lên lầu lấy váy ngủ ra thay, thay xong hồi lâu trong lòng mới nghĩ ra được âm mưu “xảo quyết” đi xuống, cảm thấy nếu đến phòng làm việc luôn thì có vẻ khả nghi vì vậy đi rót ly nước bụng theo: “Đọc sách mệt không, uống nước đi.” Thật là chẳng biết nói gì cho logic.

“Cảm ơn, bà xã tốt.” Tầm mắt Giang Nam Đồng cũng không rời máy vi tính.

Không đếm xỉa đến cô ư. Nhưng khổ thân, điều hòa không khí thổi vù vù trên đầu cô, ăn mặc lại tiết kiệm vải như vậy!

Àt xì!

Tốt lắm, quay lại rồi, nhưng... ánh mắt nóng bỏng đó đâu mất rồi?

“Bà xã, em xem em mặc ít như vậy, bị lạnh phải không? Mau về phòng nằm đi, để anh đi nấu chút canh gừng cho em.” Giang Nam Đồng nói xong thì bế cô lên đi về phòng ngủ, cẩn thận kéo chăn đắp cho cô sau đó xuống bếp, chỉ còn lại vợ anh trợn mắt há mồm ôm ‘cục tức’!

Canh gừng đang nấu trên bếp, thừa dịp rảnh rồi Giang Nam Đồng dọn ổ cho hai con mèo con, rồi thay nước, thêm thức ăn mèo, khi hai chú mèo con quay

qua ăn, Giang Nam Đồng vỗ nhẹ đầu nhỏ của chúng đồng thời nhỏ giọng nói: “Aizz, lát nữa nếu ba bị mẹ ăn hết, các con ngoan một chút nha, đừng có làm càn đây.”

Bụng canh gừng đường đỏ trở lại phòng ngủ, chị Giang đang vui cả người ở trong chăn, đương nhiên không thấy vẻ mặt anh Giang không nén được nụ cười.

“Vợ yêu, ngồi dậy đi, uống chút canh gừng cho toát mồ hôi ra mới tốt.” Để canh gừng xuống, kéo vợ yêu từ trong chăn ra, gương mặt hồng hồng, có lẽ là trong chăn thiếu dưỡng khí: “Ngồi dậy, uống đi cho nóng.”

Uống xong, Thành Hạ chau mày: “Chồng ơi, em rất khó chịu.”

Giang Nam Đồng liền ôm cô vào lòng, trán áp lên trán để thử nhiệt độ: “Không sốt, không sao cả, ngủ một giấc là ôn thôi, ngoan.”

Đầu đất, nhất định là đầu đất.

“Không phải nhức đầu.” Thành Hạ vui đầu vào lòng anh, cho nên giọng buồn buồn.

“Hả, khó chịu chỗ nào? Có cần phải đi bệnh viện không?” Giọng Giang Nam Đồng rất là lo lắng, nhưng Thành Hạ không nhìn thấy trên mặt đều là vẻ tươi cười.

“Chỗ nào cũng không thoải mái.” Thành Hạ tiếp tục nói, mặt càng nóng lên, da mặt quá dày rồi, cô đây rõ ràng là lộ rõ vẻ dụ dỗ đàn ông.

“Hả? Nghiêm trọng thế sao, bà xã, chúng ta đi bệnh viện đi.” Giọng Giang Nam Đồng càng thêm hấp tấp.

Thành Hạ từ trong ngực anh ngẩng đầu lên: “Anh! Giang Nam Đồng, có phải anh cố ý không?”

Nhưng nét mặt đó không giống giả vờ nha.

“Sao thế vợ? Cố ý cái gì chứ?” Giang Nam Đồng hỏi.

“Em cho anh một cơ hội cuối cùng, nếu như anh không muốn, vậy thì chờ đến khi 25 rồi nói tiếp!” Mặc dù giọng điệu Thành Hạ hung tợn nhưng mặt thì lại đỏ đáng ngờ, còn có khuynh hướng đỏ thêm.

“Anh đã dự đoán trước rồi, mới vừa nãy đã nói với Sao Mộc và Địa Cầu rằng mẹ muốn quyến rũ ba, hôm nay nhất định sẽ bị ăn sạch.” Lời vừa nói xong thì thân thể cũng không nhàn rồi, lần nữa đè vợ yêu thơm phức xuống: “Bắt đầu ăn từ đầu đây...”

“Đồ cáo già!”

“Hừ, bà xã, ăn không nói ngủ không nói, các cụ ta đã dạy thế...”

...

“Bà xã, váy ngủ này đẹp quá, mua khi nào vậy?”

“Anh quản làm chi...”

“Nhưng bà xã, cho dù váy ngủ rất đẹp, nhưng bây giờ mặc cũng không đúng lúc, em xem đi, anh có mặc gì nữa đâu...”

...

“Bà xã, em thơm quá!”

“Giang Nam Đồng, ăn không nói ngủ không nói!”

“Nên mở rộng ra chút, bà xã.”

“Ừm... Đau quá! Oa...”

“Ngoan, vợ cố nhịn chút là được, sẽ hết đau ngay thôi!”

“Đau cũng không phải là anh, nói cái gì... Oa...!”

...

Meo meo! Meo meo! Mèo con ở ngoài cửa kêu gào loạn lên, mặc dù Thành Hạ đau đến muốn đá bay Giang Nam Đồng đi, nhưng nghe hai tiếng kêu non nớt lại cười tuy có vẻ không thích hợp lắm.

Sau khi cơn đau qua đi, xong xuôi rồi họ lại sáp lại nhau, ôm cô mà trên người Giang Nam Đồng cũng dính đầy mồ hôi, xem ra cũng không tốt hơn bao nhiêu.

“Dính quá, em muốn tắm!” Thành Hạ nói, thuận tiện kéo váy ngủ lại, thế này thật kỳ quặc.

“Được!” Giang Nam Đồng đứng dậy tùy ý khoác áo ngủ vào để đi mở nước nóng, Thành Hạ luống cuống tay chân mặc lại váy ngủ, vừa di chuyển, thân thể đau đớn giống như vừa bị xe đè qua vậy.

Như tên trộm vén chăn mỏng lên, lại gần vết máu trên ga giường màu xanh dương nhìn nhìn, vết máu loang lổ, cũng may là điều này sẽ không lặp lại, chứ không mà mỗi lần đều chảy máu, không thì phải lãng phí bao nhiêu ga giường sao?!

Đang nghiên cứu là nên giặt hay là vứt bỏ thì bất ngờ bị ôm: “Vợ yêu, nước được rồi, rất ấm áp.”

“Tự em tắm là được, anh... anh ngủ trước đi.” Thành Hạ nói.

“Nhưng anh cảm thấy anh cũng muốn tắm một cái, căn cứ vào nguyên tắc tiết kiệm nước, chúng ta...” Dùng nụ cười thay thế lời nói.

Váy ngủ lại như con bướm bướm bay ra ngoài lần thứ hai, chỉ hai tay Thành Hạ không thể che hết xuân quang trên dưới, định bước một bước vào trong bồn tắm lớn để trốn bên dưới những cánh hoa hồng.

Hương thơm thoang thoang, hơi nước lượn lờ, không thể không nói, anh đúng là quá mờ ám mà... quá thích hợp JQ rồi.

Một cái đùi thon dài bước tới, lại thêm một cái đùi thon dài nữa, Thành Hạ cúi đầu nhìn mặt nước, tầm mắt không dám di chuyển chút nào chỉ sợ nhìn thấy thứ mắc cỡ mà thôi.

Có vật thể di chuyển về phía cô, sát lại gần, hai chóp mũi mang theo khí lạnh tiếp xúc thân mật.

Cô lui về phía sau anh lại tiến tới, ép cô dựa vào bồn tắm đưa tay bung lấy mặt của anh: “Phía trước đang thi công, vui lòng đi vòng! Nếu không rớt xuống hố không chịu trách nhiệm đâu đấy.”

Giang Nam Đồng cười gian, vừa vui mình xuống dưới lớp cánh hoa hồng anh vừa đưa tay lên người Thành Hạ: “Anh rất muốn rơi xuống hố ngay lập tức... Thật thoải mái!”

“Lưu manh!” Mặt Thành Hạ kìm nén đến đỏ bừng, thuận tay hất nước lên mặt anh: “Anh... anh mà tới gần nữa em sẽ la lên đấy!”

“Ngoan, vợ yêu, la lên chỉ tội rất họng, chẳng ích chi đâu!” Về mặt Giang Nam Đồng gian tà.

“Rất họng thì rất họng!” Thành Hạ nói, một giây kế tiếp đã bị Giang Nam Đồng ôm trọn trong lòng.

“Vợ yêu, giây phút mặn nồng thế này trước tiên em có thể đừng hài hước được không?” Nước ấm áp bao quanh cơ thể, sau lưng lại thêm một đôi tay ve vuốt, tự nhiên làm cô run lên.

Đùa một lát, theo lý nước hơi lạnh chút thì nên làm ấm thêm, hai thân thể dán chặt cũng đều nóng lên, lúc này hình như không làm chút gì đó cho hạ nhiệt độ xuống thì...

Nhiệt độ nước giảm đi nhiều, Thành Hạ ôm chặt thân thể người kia: “Anh không thấy nước lạnh sao?”

“Anh thấy vừa rồi, có thể nhiệt độ nước hơi giảm chút thôi.” Âm thanh từ đỉnh đầu truyền đến, mang theo sự mệt mỏi sau khi thỏa mãn.

“Nhưng em lạnh!” Thành Hạ nói.

“Vận động một chút sẽ ấm lên thôi, Vật lý học đã nói rằng ma sát sẽ sản sinh ra nhiệt!” Giang Nam Đồng nói.

“Còn Y học thì nói ‘cổ quá sẽ thành quá cổ’ đấy!” Thành Hạ dùng sức vỗ anh một cái: “Em không muốn góa bụa nhanh thế đâu! Tiểu Đồng, anh mau tránh ra, nếu không ‘Cầu Đầu Trảm’ phục vụ!”

“Sợ quá à!” Nước mắt lưng tròng then thùng e lệ lưu luyến không rời - Giang Nam Đồng khoác áo tắm đi ra ngoài, Thành Hạ nhìn theo cái bóng đen trên cửa kia thật là vừa tức vừa xấu hổ.

Tức vì anh làm cho cô rất đau, xấu hổ vì... không nói cho anh biết đâu, đến lúc đó tự mình trải nghiệm đi.

Lúc này Thành Hạ không tự làm khổ mình nữa, ba chân bốn cẳng chạy lên lầu mặc bộ đồ ngủ dài tay chậm chạp đi ra, thấy hai con mèo con đang chơi đùa trên ban công, Thành Hạ vội đi tới: “Đừng có nghe ba nói bậy nha, mẹ mới không ăn ông ấy, rõ ràng là miệng ông ấy tham... bụng còn gian nữa!”